

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 95

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 5 februarie 2026

SUMAR

Nr.	Pagina
DECRETE	
111. — Decret privind trecerea în rezervă a unui general-locotenent cu trei stele din Ministerul Apărării Naționale	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 440 din 14 octombrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1) și (1 ¹) din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente	2–4
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
30. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Mihail-Silviu Pocora a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Energiei	4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
116. — Ordin al ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului național de admitere la Programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici — anul 2026, promoția Erast Diti Tarangul	5–7
135. — Ordin al ministrului afacerilor externe privind intrarea în vigoare a unui tratat internațional	7
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 416 din 24 noiembrie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	8–16

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind trecerea în rezervă a unui general-locotenent
cu trei stele din Ministerul Apărării Naționale**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. b) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Legii nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere propunerea ministrului apărării naționale,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 6 februarie 2026, domnul general-locotenent cu trei stele Mazilu *Gheorghe* Liviu-Marian trece în rezervă.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

NICUȘOR-DANIEL DAN

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJAN

București, 5 februarie 2026.
Nr. 111.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****D E C I Z I A N r . 4 4 0**

din 14 octombrie 2025

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1) și (11)
din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților,
precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente**

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Ioan Laurențiu Sorescu.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1) și (2) din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, excepție ridicată de Partidul Puterii Umaniste în Dosarul nr. 6.369/2/2020 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.768D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de

neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 182 din 26 martie 2024 și Decizia nr. 426 din 11 iulie 2023.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 26 martie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 6.369/2/2020, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1) și (2) din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente**. Excepția a fost ridicată de Partidul Puterii Umaniste într-o cauză având ca obiect soluținarea contestației împotriva deciziei Biroului Electoral Central privind constituirea birourilor electorale ale secțiilor de votare din țară.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece stabilesc un criteriu discriminatoriu în ceea ce privește constituirea birourilor electorale ale secțiilor de votare, favorizând partidele politice parlamentare, în detrimentul partidelor politice neparlamentare, care pot avea reprezentanți în birourile electorale ale secțiilor de votare doar în condițiile în

care locurile nu sunt ocupate conform criteriului mai sus arătat. Votul exprimat în alegerile parlamentare precedente nu poate constitui criteriu de selecție, cu atât mai mult cu cât opțiunea electoratului poate fi modificată substanțial. Se susține că, față de scopul birourilor electorale de a asigura respectarea legislației specifice în procesul electoral și de a veghea asupra liberei exprimări a votului cetățenilor, astfel încât rezultatul alegerilor să reflecte voința electorală, se impune cu atât mai mult instituirea unor criterii de selecție corecte și nediscriminatorii.

6. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Reține că dispozițiile legale criticate au o formulare precisă și previzibilă și constituie un cadru legal adecvat pentru alcătuirea birourilor electorale ale secțiilor de votare, asigurându-se respectarea ordinii de drept și a principiilor democrației, precum și pluralismul în cadrul birourilor electorale, fiind astfel garantat principiul democrației constituționale.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este menționat în dispozitivul încheierii de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 15 alin. (1) și (2) din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 24 iulie 2015, cu modificările și completările ulterioare.

11. Referitor la obiectul excepției de neconstituționalitate, din examinarea considerentelor încheierii de sesizare și a notelor scrise ale autorului excepției, Curtea observă că, în realitate, sunt criticate dispozițiile art. 15 alin. (1) și (11) din Legea nr. 208/2015 și, în consecință, urmează a fi reținute ca obiect al excepției aceste dispoziții de lege, care au următorul cuprins: „(1) *Birourile electorale ale secțiilor de votare sunt alcătuite dintr-un președinte, un locțiitor al acestuia, care sunt de regulă magistrați sau juriști, și cel mult 8 reprezentanți ai partidelor politice parlamentare și ai Grupului parlamentar al minorităților naționale din Camera Deputaților în numele organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale membre ale acestuia care participă la alegeri. Birourile electorale ale secțiilor de votare nu pot funcționa cu mai puțin de 5 membri.*

(11) *Dacă birourile electorale ale secțiilor de votare nu ating pragul de 8 reprezentanți prevăzut la alin. (1), numărul acestora se completează cu reprezentanți ai celorlalte partide politice, organizații ale cetățenilor aparținând minorităților naționale, alianțelor politice și alianțelor electorale participante la alegeri, prin tragere la sorți.*”

12. În opinia autorului excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 8 privind pluralismul politic și în art. 16 privind egalitatea în drepturi. De asemenea, se invocă dispozițiile art. 6 privind dreptul la un

proces echitabil, ale art. 9 privind libertatea de gândire, de conștiință și de religie, ale art. 14 privind interzicerea discriminării și ale art. 17 privind interzicerea abuzului de drept, cuprinse în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 3 din Primul Protocol adițional la Convenție privind dreptul la alegeri libere, ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție privind interzicerea generală a discriminării, precum și ale art. 20 și 21 privind egalitatea în fața legii și nediscriminarea și ale art. 40 privind dreptul de a alege și de a fi ales în cadrul alegerilor locale, cuprinse în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate instituie reguli referitoare la alcătuirea birourilor electorale ale secțiilor de votare, stabilind că în compunerea acestora intră și cel mult 8 reprezentanți ai partidelor politice parlamentare și ai Grupului parlamentar al minorităților naționale din Camera Deputaților în numele organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale membre ale acestuia care participă la alegeri. În subsidiar, dacă birourile electorale ale secțiilor de votare nu ating pragul de 8 reprezentanți precizat, numărul acestora se completează cu reprezentanți ai celorlalte partide politice, organizații ale cetățenilor aparținând minorităților naționale, alianțelor politice și alianțelor electorale participante la alegeri, prin tragere la sorți.

14. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a mai analizat critici similare formulate cu privire la dispozițiile art. 15 alin. (11) din Legea nr. 208/2015 și la dispoziții cuprinse în legi electorale referitoare la constituirea și completarea birourilor electorale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 182 din 26 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 754 din 1 august 2024, Decizia nr. 426 din 11 iulie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1150 din 19 decembrie 2023, Decizia nr. 319 din 3 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 11 mai 2011, Decizia nr. 35 din 13 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 4 martie 2009). Astfel, cu privire la constituirea și compunerea birourilor electorale, Curtea a reținut că regulile legale în materie dau expresie opțiunii legiuitorului în materie electorală, reglementarea constituirii și compunerii birourilor electorale aflându-se în marja sa de apreciere, permisă de art. 73 alin. (3) lit. a) din Constituție, potrivit căruia sistemul electoral se reglementează prin lege organică. În același timp, stabilirea unor reguli diferite pentru cele două categorii invocate (partide politice care au reprezentare parlamentară și partide politice care nu au reprezentare parlamentară), în ceea ce privește constituirea și compunerea birourilor electorale, nu conferă textelor de lege criticate un caracter discriminatoriu, de vreme ce categoriile vizate sunt diferite, iar tratamentul juridic diferentiat are la bază un criteriu obiectiv și rezonabil, motivat de rolul organelor reprezentative în exercitarea puterii suverane a poporului și de ideea reglementării eficiente a procesului electoral. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că nu se putea accepta ca din aceste birouri electorale să facă parte reprezentanți ai tuturor partidelor politice existente în țară, întrucât, astfel, aceste organisme ar fi devenit nefuncționale, iar activitatea electorală ar fi riscat să se blocheze (a se vedea, spre exemplu, și Decizia nr. 179 din 22 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 499 din 3 iunie 2004, și Decizia nr. 319 din 3 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 11 mai 2011).

15. Distinct, Curtea observă că soluția legislativă criticată corespunde recomandărilor cuprinse în Codul bunelor practici în materie electorală — Linii directoare și raport explicativ adoptate de Comisia Europeană pentru Democrație prin Drept în cadrul celei de-a 51-a sesiuni plenare (Veneția, 18-19 octombrie 2002), potrivit cărora, în linii generale, comisia

electorală centrală ar trebui să cuprindă delegați ai partidelor deja reprezentate în Parlament sau care au obținut cel puțin un anumit număr de voturi. Partidele politice trebuie să fie reprezentate în mod corespunzător și în comisia electorală centrală; egalitatea poate fi interpretată în mod strict sau proporțional, adică ținând cont sau nu de importanța electorală relativă a partidelor. De asemenea, celelalte comisii la nivel regional sau de circumscripție trebuie să aibă o componență similară cu cea a comisiei electorale centrale (a se vedea

Raportul explicativ punctul II, 3, 3.1, paragrafele 75 și 82 și Liniile directoare, pct. II, 3, 3.1 lit. d. și e.).

16. Aplicând aceste considerente în prezenta cauză, Curtea constată că, prin prisma criticilor de neconstituționalitate formulate, dispozițiile art. 15 alin. (1) și (11) din Legea nr. 208/2015 nu încalcă dispozițiile constituționale, convenționale și din actele juridice europene invocate și, în consecință, excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Partidul Puterii Umaniste în Dosarul nr. 6.369/2/2020 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 15 alin. (1) și (11) din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 octombrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare,
de către domnul Mihail-Silviu Pocora a funcției publice
vacante din categoria înalților funcționari publici
de secretar general al Ministerului Energiei**

Având în vedere propunerea formulată de Ministerul Energiei prin Adresa nr. 1.052/BGI din 20 ianuarie 2026, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/280 din 20 ianuarie 2026, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 2.856 din 2 februarie 2026,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. b) și f), art. 505 alin. (5), art. 509 alin. (3), art. 510 alin. (1) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 14 februarie 2026, domnul Mihail-Silviu Pocora, director general adjunct în cadrul Ministerului Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului, exercită, cu caracter temporar, prin detașare, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Energiei pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ștefan-Radu Oprea

București, 5 februarie 2026.
Nr. 30.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL DEZVOLTĂRII, LUCRĂRILOR PUBLICE ȘI ADMINISTRAȚIEI

ORDIN

**pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea
și desfășurarea concursului național de admitere
la Programul de formare specializată pentru ocuparea
unei funcții publice corespunzătoare
categoriei înalților funcționari publici — anul 2026,
promoția Erast Diti Tarangul**

Luând în considerare Adresa Institutului Național de Administrație nr. 282 din 28.01.2026, înregistrată la Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației cu nr. 17.741 din 28.01.2026, prin care se solicită aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului național de admitere la Programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici — anul 2026, promoția Erast Diti Tarangul, precum și Referatul de aprobare nr. 281 din 28.01.2026,

în baza art. 2 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 832/2007, cu modificările și completările ulterioare,

potrivit dispozițiilor art. 11 alin. (2) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 67/2024 privind reorganizarea și funcționarea Institutului Național de Administrație, aprobată prin Legea nr. 81/2025,

văzând Ordinul ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației nr. 1.114/2022 pentru aprobarea tarifelor de participare/zi/participant la programele de formare profesională (perfecționare și formare specializată) organizate de Institutul Național de Administrație,

în temeiul art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 477/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului național de admitere la Programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici — anul 2026, promoția Erast Diti Tarangul, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală managementul resurselor va comunica prezentul ordin Institutului Național de Administrație.

Art. 3. — Institutul Național de Administrație va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, prin grija Institutului Național de Administrație.

Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,
Cseke Attila-Zoltán

REGULAMENT**privind organizarea și desfășurarea concursului național de admitere la Programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici — anul 2026, promoția Erast Diti Tarangul**

Art. 1. — Institutul Național de Administrație, denumit în continuare *Institutul*, organizează Programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici — anul 2026, promoția Erast Diti Tarangul, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 832/2007 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, cu modificările și completările ulterioare, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 67/2024 privind reorganizarea și funcționarea Institutului Național de Administrație, aprobată prin Legea nr. 81/2025.

Art. 2. — (1) Admiterea la program se face prin concurs național, la care pot participa:

a) persoanele care ocupă o funcție publică corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, conform legislației în vigoare;

(3) Componenta nominală a comisiei de concurs este:

Comisia de concurs — membrii titulari

Nr. crt.	Numele și prenumele	Instituția	Calitatea
1.	Melenciuc-Ioan Ioana-Roxana	INA	Președinte
2.	Rusnac Melania	MDLPA	Membru
3.	Pavel Mădălin Ciprian	SGG	Membru

Comisia de concurs — membrii supleanți

Nr. crt.	Numele și prenumele	Instituția	Calitatea
1.	Blei Valentina-Alina	INA	Președinte
2.	Naidin Paul-Ștefan	MDLPA	Membru
3.	Preda Marta-Maria	SGG	Membru

(4) Componenta nominală a comisiei de soluționare a contestațiilor este:

Comisia de soluționare a contestațiilor — membrii titulari

Nr. crt.	Numele și prenumele	Instituția	Calitatea
1.	Simion Claudiu-Emanuel	INA	Președinte
2.	Marinescu Iustin-Daniel	MDLPA	Membru
3.	Capotă Daniel	SGG	Membru

Comisia de soluționare a contestațiilor — membrii supleanți

Nr. crt.	Numele și prenumele	Instituția	Calitatea
1.	Andrei Florina-Mihaela	INA	Președinte
2.	Solomon Sorin-Daniel	MDLPA	Membru
3.	Zanfir Maria	SGG	Membru

Art. 4. — Tematica pentru concursul național de admitere la programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici este:

- a) Constituția României, republicată;
- b) Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare;
- c) Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare;
- d) Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor

b) persoanele care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 394 alin. (4) lit. a), art. 395 alin. (2) și art. 465 alin. (1) lit. a), b), d), h)-k) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare, și care au cel puțin 4 ani vechime în specialitatea studiilor universitare de licență absolvite cu diplomă de licență sau echivalentă.

(2) Concursul este alcătuit din două probe:

- a) selectarea dosarelor de concurs;
- b) interviu.

Art. 3. — (1) Pentru organizarea și desfășurarea concursului național de admitere se constituie o comisie de concurs și o comisie de soluționare a contestațiilor.

(2) Comisia de concurs și comisia de soluționare a contestațiilor sunt constituite din reprezentanți desemnați de:

- a) Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației (MDLPA);
- b) Institutul Național de Administrație (INA);
- c) Secretariatul General al Guvernului (SGG).

publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, cu modificările și completările ulterioare;

e) Legea nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, republicată, cu modificările ulterioare;

f) Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, cu modificările și completările ulterioare;

g) Ordinul secretarului general al Guvernului nr. 600/2018 privind aprobarea Codului controlului intern managerial al entităților publice;

h) Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene;

i) Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Art. 5. — Calendarul de desfășurare a concursului național de admitere la programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici este:

Nr. crt.	Activitate planificată	Perioadă de desfășurare
1.	Înscrierea candidaților	13 februarie-5 martie 2026
2.	Prima probă a concursului: selectarea dosarelor de concurs	6-10 martie 2026
3.	Afișarea rezultatelor	10 martie 2026
4.	Perioada de depunere a contestațiilor la rezultatul probei de selectare a dosarelor	11 martie 2026
5.	Soluționarea contestațiilor la proba de selectare a dosarelor	12 martie 2026
6.	Afișarea: — rezultatelor contestațiilor; — listelor nominale ale candidaților admiși; — programului desfășurării interviului	12 martie 2026
7.	A doua probă a concursului: interviul	13-17 martie 2026
8.	Afișarea rezultatelor	18 martie 2026
9.	Perioada de depunere a contestațiilor la rezultatul probei de interviu	19 martie 2026
10.	Soluționarea contestațiilor la proba de interviu	20 martie 2026
11.	Afișarea: — rezultatelor contestațiilor; — rezultatelor finale ale concursului	20 martie 2026
12.	Completarea dosarului personal și achitarea tarifului de școlarizare de către candidații declarați „Admis” (termen: 15 zile lucrătoare)	23 martie-14 aprilie 2026

Art. 6. — Pentru anul 2026, cifra anuală de școlarizare în cadrul programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici este de 50 de locuri.

Art. 7. — (1) Pentru anul 2026, tarifele de participare la Program sunt:

- tarif de înscriere la concurs — 500 lei;
- tarif de școlarizare — 5.500 lei.

(2) Tariful de înscriere la concurs se achită în contul RO91TREZ70120G331700XXXX deschis la Trezoreria Operativă Sector 1. Dovada achitării tarifului constituie element

obligatoriu pentru dosarul de admitere, conform prevederilor art. 14 alin. (1) lit. h) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 832/2007, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Tariful de școlarizare se achită în contul RO91TREZ70120G331700XXXX deschis la Trezoreria Operativă Sector 1. Tariful de școlarizare se achită, integral, în termen de 15 zile lucrătoare de la data afișării rezultatelor finale.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

ORDIN

privind intrarea în vigoare a unui tratat internațional

În temeiul art. 25 alin. (9) din Legea nr. 590/2003 privind tratatele și al art. 5 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 16/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe, cu modificările și completările ulterioare, constatând că au fost îndeplinite condițiile pentru intrarea în vigoare a tratatului internațional menționat mai jos,

ministrul afacerilor externe emite prezentul ordin.

Art. 1. — La 23 decembrie 2025 a intrat în vigoare Convenția dintre România și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord pentru eliminarea dublei impunerii cu privire la impozitele pe venit și pe câștiguri de capital și prevenirea evaziunii fiscale și a evitării plății impozitelor și Protocolul la convenție, semnate

la Londra la 13 noiembrie 2024, ratificate prin Legea nr. 169/2025, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 996 din 29 octombrie 2025.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul afacerilor externe,
Oana-Silvia Țoiu

București, 29 ianuarie 2026.
Nr. 135.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 416

din 24 noiembrie 2025

Dosar nr. 1.237/1/2025

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Beatrice Ioana Nestor	— pentru președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Mihai-Andrei	— judecător la Secția I civilă
Negoescu-Gândac	
Daniel Marian Drăghici	— judecător la Secția I civilă
Maricel Nechita	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Glodeanu	— judecător la Secția I civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Mihaela Mîneran	— judecător la Secția a II-a civilă
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Mihaela Voinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mihnea Adrian Tănase	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este legal constituit, conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Elena-Mădălina Ivănescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizările conexe formulate de Tribunalul Dâmbovița — Secția I civilă în dosarele nr. 6.608/315/2024 și nr. 6.607/315/2024.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă. Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A., prin Direcția Regională de Drumuri și Poduri București, a depus un punct de vedere.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Prin Încheierea din 17 aprilie 2025 pronunțată în Dosarul nr. 6.608/315/2024, Tribunalul Dâmbovița — Secția I civilă a dispus, în temeiul dispozițiilor art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarele chestiuni de drept:

Dacă, în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 711 din Codul de procedură civilă raportate la prevederile art. 2.513 din Codul civil, prescripția dreptului de a obține executarea silită poate fi invocată atât pe calea contestației la executare în condițiile art. 715 alin. (1) pct. 3 din Codul de procedură civilă, cât și pe calea contestației la executare în condițiile art. 715 alin. (1) pct. 1 și 2 din Codul de procedură civilă.

Dacă, în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 709 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, actul de executare îndeplinit de executor privește orice act de executare silită efectuat de executor sau doar actul prin care se execută efectiv debitorul prin valorificarea bunurilor acestuia.

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la 6 iunie 2025 cu nr. 1.237/1/2025, termenul de judecată fiind stabilit la 24 noiembrie 2025.

9. Prin Încheierea din 17 aprilie 2025 pronunțată în Dosarul nr. 6.607/315/2024, Tribunalul Dâmbovița — Secția I civilă a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la aceleași chestiuni de drept redată la paragraful 7.

10. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la 6 iunie 2025 cu nr. 1.238/1/2025, dosarul fiind conexas la Dosarul nr. 1.237/1/2025.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

11. *Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Codul de procedură civilă)*

„Art. 709. — (1) Cursul prescripției se întrerupe:

1. pe data îndeplinirii de către debitor, înainte de începerea executării silite sau în cursul acesteia, a unui act voluntar de

executare a obligației prevăzute în titlul executoriu ori a recunoașterii, în orice alt mod, a datoriei;

2. pe data depunerii cererii de executare, însoțită de titlul executoriu, chiar dacă a fost adresată unui organ de executare necompetent;

3. pe data depunerii cererii de intervenție în cadrul urmăririi silite pornite de alți creditori;

4. pe data îndeplinirii în cursul executării silite a unui act de executare;

5. pe data depunerii cererii de reluare a executării;

6. în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) După întrerupere, începe să curgă un nou termen de prescripție.

(3) Prescripția nu este întreruptă dacă executarea silită a fost respinsă, anulată sau dacă s-a perimat ori dacă cel care a făcut-o a renunțat la ea.”

„**Art. 711.** — Prevederile prezentului capitol se completează cu dispozițiile Codului civil privitoare la prescripția extinctivă.”

„**Art. 715.** — (1) Dacă prin lege nu se prevede altfel, contestația privitoare la executarea silită propriu-zisă se poate face în termen de 15 zile de la data când:

1. contestatorul a luat cunoștință de actul de executare pe care-l contestă;

2. cel interesat a primit comunicarea ori, după caz, înștiințarea privind înființarea popririi. Dacă poprirea este înființată asupra unor venituri periodice, termenul de contestație pentru debitor începe cel mai târziu la data efectuării primei rețineri din aceste venituri de către terțul poprit;

3. debitorul care contestă executarea însăși a primit încheierea de încuviințare a executării sau somația ori de la data când a luat cunoștință de primul act de executare, în cazurile în care nu a primit încheierea de încuviințare a executării și nici somația sau executarea se face fără somație. (...)”

12. *Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Codul civil)*

„**Momentul până la care se poate invoca prescripția**

Art. 2.513. — Prescripția poate fi opusă numai în primă instanță, prin întâmpinare sau, în lipsa invocării, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate.”

III. Expunerea succintă a proceselor în cadrul cărora au fost invocate chestiunile de drept

Dosarul nr. 6.608/315/2024 (Sesizarea nr. 1.237/1/2025)

13. Prin contestația la executare silită formulată împotriva executării silite realizate în cadrul Dosarului nr. 484/2014 aflat pe rolul Biroului Executorului Judecătoresc ABC, înregistrată pe rolul Judecătoriei Târgoviște cu nr. 6.608/315/2024, contestatorul CD a solicitat, în contradictoriu cu Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A. — Centrul de Studii Tehnice Rutiere și Informatică (CNAIR — S.A. — CESTRIN): anularea actelor de executare silită, printre motivele invocate fiind prescripția dreptului de a cere executarea silită față de lipsa unor demersuri efectuate de executorul judecătoresc, opozabile debitorului, în temeiul art. 712, 706 și 707 din Codul de procedură civilă.

14. Prin *Sentința civilă nr. 5.042 din 26 noiembrie 2024*, Judecătoria Târgoviște a admis excepția tardivității contestației la executarea silită însăși, a admis în parte contestația la executare și a anulat somația emisă la data de 20.01.2023, constatând prescris dreptul intimătei-creditoare de a continua executarea silită.

15. În motivarea soluției indicate în cele de mai sus, instanța de fond a reținut că, potrivit art. 706 din Codul de procedură civilă, prin formularea unei cereri de executare silită se produce efectul întreruptiv de prescripție și curge un nou termen de prescripție a executării silite, susceptibil la rândul său de întrerupere prin efectuarea de către executorul judecătoresc de

acte de executare. În cauză, la data cererii de executare silită, respectiv 11.02.2014, a operat o primă întrerupere a termenului de prescripție a dreptului de a obține executarea silită, iar actele de executare din 5.11.2014 — somația și încheierea de stabilire a cheltuielilor de executare — au avut efectul întreruperii termenului de prescripție, termen care, în condițiile în care intimata nu a reușit să probeze existența unei cauze de suspendare/întrerupere, s-a împlinit la data de 5.11.2017.

16. Împotriva *Sentinței civile nr. 5.042 din 26 noiembrie 2024* pronunțate de Judecătoria Târgoviște a formulat *apelul* creditorul CNAIR — S.A. — CESTRIN, prin care a solicitat schimbarea în tot a sentinței apelate, motivând în esență că, potrivit art. 708 alin. (1) din Codul de procedură civilă, termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită se suspendă cât timp debitorul nu are bunuri urmăribile sau care nu au putut fi valorificate ori își sustrage veniturile și bunurile de la urmărire, astfel că, în cauză, cursul prescripției a fost suspendat prin poprirea înființată asupra conturilor debitorului la data de 5.11.2014.

17. Intimatul-debitor a formulat *întâmpinare la apel*, prin care a solicitat respingerea căii de atac, susținând, în esență, că, în condițiile în care în intervalul 2014-2023 nu au fost efectuate „formalități de executare” pentru identificarea veniturilor debitorului, „cereri de stăruință în executare” și nu există un proces-verbal de insolabilitate a debitorului, în cauză, cursul prescripției dreptului de a solicita executarea silită nu a fost suspendat.

Dosarul nr. 6.607/315/2024 (Sesizarea nr. 1.238/1/2025)

18. Prin *contestația la executare silită* formulată împotriva executării silite realizate în cadrul Dosarului de executare silită nr. 483/2014 aflat pe rolul Biroului Executorului Judecătoresc ABC, înregistrată pe rolul Judecătoriei Târgoviște cu nr. 6.607/315/2024, contestatorul CD a solicitat, în contradictoriu cu CNAIR — S.A. — CESTRIN: anularea actelor de executare silită, printre motivele invocate fiind prescripția dreptului de a cere executarea silită față de lipsa unor demersuri efectuate de executorul judecătoresc, opozabile debitorului, în temeiul art. 712, 706 și 707 din Codul de procedură civilă.

19. Prin *Sentința civilă nr. 5.041 din 26 noiembrie 2024*, Judecătoria Târgoviște a admis excepția tardivității contestației la executarea silită însăși, a respins excepția tardivității contestației la executare silită formulate împotriva somației mobiliare emise la 20.01.2023 și a anulat această somație, constatând prescris dreptul creditorului de a continua executarea silită.

20. Instanța de fond a procedat la calificarea contestației la executare formulate prin raportare la motivele invocate de contestator, în baza art. 22 alin. (4) din Codul de procedură civilă, și a reținut că prescripția dreptului de a cere executarea silită este un motiv ce privește contestația împotriva somației mobiliare prin prisma faptului că debitorul s-a raportat la termenul de trei ani curs de la data cererii de executare silită și care s-ar fi împlinit anterior înființării popririi contestate, iar nu la prescripția împlinită anterior cererii de executare silită, caz în care acest motiv ar fi fost unul de contestație împotriva executării silite înseși.

21. În ceea ce privește prescripția dreptului de a continua executarea silită, instanța de fond a reținut că, în conformitate cu prevederile art. 706 din Codul de procedură civilă, în materia prescripției dreptului de a cere executarea silită, îndată ce este depusă o cerere de executare silită și se produce efectul întreruptiv de prescripție, curge un nou termen de prescripție a executării silite, susceptibil la rândul său de întrerupere prin efectuarea de către executorul judecătoresc de acte de executare.

22. S-a reținut, totodată, că, la data cererii de executare silită din 11.02.2014, a operat o primă întrerupere a termenului de prescripție a dreptului de a obține executarea silită, iar ulterior, prin actele de executare efectuate de executorul judecătoresc la data de 26.11.2014, respectiv somație adresată debitorului și încheiere de stabilire a cheltuielilor de executare silită, a operat o nouă întrerupere a termenului de prescripție, care s-a împlinit la 26.11.2017, anterior efectuării următorului act de executare în cauză, ce face obiectul contestației la executare silită.

23. Împotriva Sentinței civile nr. 5.041 din 26 noiembrie 2024 pronunțate de Judecătoria Târgoviște a formulat *apel* creditorul CNAIR — S.A. — CESTRIN, prin care a solicitat schimbarea în tot a sentinței apelate, solicitând a fi avute în vedere dispozițiile art. 709 alin. (1) pct. 2 din Codul de procedură civilă, coroborate cu cele ale art. 2.541 alin. (4) din Codul civil. Totodată, apelanta a invocat jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului („CEDO”) în materia dreptului reglementat de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”).

24. Intimatul-debitor a formulat *întâmpinare la apel*, prin care a solicitat respingerea căii de atac, invocând prevederile art. 699 și art. 705 alin. (1) din Codul de procedură civilă, precum și considerentele Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii nr. 11 din 16 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 21 mai 2018 (*Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii nr. 11/2018*).

IV. Motivele reținute de titularii sesizărilor cu privire la admisibilitatea procedurii

Dosarul nr. 6.608/315/2024 (Sesizarea nr. 1.237/1/2025)

25. Prin Încheierea de ședință din 17 aprilie 2025, instanța de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, respectiv:

a) cauza are ca obiect contestație la executare și se află în curs de judecată, în faza procesuală a apelului, în ultimă instanță, pe rolul Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă;

b) de chestiunile de drept în discuție depinde soluționarea pe fond a cauzei, tribunalul prezentând, pe scurt, în argumentarea îndeplinirii acestei condiții, cererile și apărările părților din dosar;

c) problemele în discuție reprezintă chestiuni dificile de drept, conform argumentelor redată în continuare.

Referitor la chestiunea de drept ce vizează invocarea prescripției dreptului de a obține executarea silită, instanța de trimitere a arătat că dificultatea acesteia rezidă în corelarea dispozițiilor ce reglementează prescripția dreptului de a obține executarea silită din cuprinsul art. 706-711 din Codul de procedură civilă cu cele ce reglementează dreptul comun al prescripției extinctive a dreptului material la acțiune, cuprinse în art. 2.500-2.544 din Codul civil. Prevederile art. 711 din Codul de procedură civilă trimit în completare la dispozițiile privitoare la prescripția extintivă din Codul civil, iar Codul de procedură civilă nu prevede reguli în materia invocării prescripției dreptului de a obține executarea silită, fiind necesară completarea în această materie.

Referitor la chestiunea de drept ce vizează aptitudinea unui act de executare îndeplinit în cursul executării silite de a întrerupe cursul prescripției, conform art. 709 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, se notează că menționarea generică a noțiunii de „act de executare” determină asocierea sau asimilarea cu toate actele executorului judecătoresc, astfel cum acestea sunt indicate de art. 656 din același cod;

d) chestiunile de drept în discuție sunt noi și nu au făcut obiectul unei dezlegări în cadrul mecanismelor de unificare a practicii judiciare de la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

De asemenea, se arată că *noutatea* chestiunii de drept poate să rezide și în faptul că problema de drept nu a mai fost dedusă anterior judecării sau în cazul unei perspective juridice noi sub care este privită o chestiune de drept într-o cauză dedusă judecării și care necesită a fi lămurită.

Dosarul nr. 6.607/315/2024 (Sesizarea nr. 1.238/1/2025)

26. Prin Încheierea de ședință din 17 aprilie 2025, instanța de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, motivarea în acest sens fiind similară cu cea din cadrul Dosarului nr. 6.608/315/2024 (Sesizarea nr. 1.237/1/2025).

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept

Dosarul nr. 6.608/315/2024 (Sesizarea nr. 1.237/1/2025)

27. Potrivit punctului de vedere formulat de apelantul-creditor:

— *în ceea ce privește prima chestiune de drept*, dat fiind efectul constatării intervenirii prescripției extinctive, efect ce vizează valabilitatea executării silite înseși, prescripția dreptului de a obține executarea silită poate fi invocată pe calea contestației la executare numai în condițiile prevăzute de art. 715 alin. (1) pct. 3 din Codul de procedură civilă. Totodată, invocarea excepției prescripției dreptului de a cere executarea silită este o apărare inadmisibilă dacă este cuprinsă în concret în motivarea solicitării de anulare a unui anumit act de executare silită subsecvent, deoarece, prin consecințele implicate, vizează anularea executării silite înseși. Invocarea acestui motiv de anulare a executării este opțională pentru contestator, instanța neputând să îl invoce din oficiu, astfel că neinvocarea poate fi interpretată ca o alegere conștientă a debitorului. Dacă s-ar aprecia că excepția prescripției dreptului de executare silită invocată cu privire la un act de executare silită subsecvent va produce efecte doar pentru viitor, neafectând eventualele sume de bani deja obținute în baza actelor de executare silită anterioare, ar fi lipsită de logică aprecierea că anumite sume de bani s-au reținut în mod legitim în baza unui titlu executoriu rămas fără putere executorie, iar, dacă distribuirea nu s-a realizat deja, respectivele sume nu vor mai putea fi distribuite și, astfel, constatarea prescripției va avea și efecte retroactive, lipsind de efect actele de executare ce nu au fost atacate;

— *în ceea ce privește cea de-a doua chestiune de drept*, actul de executare îndeplinit de către executorul judecătoresc privește orice act de executare silită efectuat de către acesta, cu atât mai mult în cazul în care executarea silită se realizează sub forma popririi. În cazul în care executorul judecătoresc emite adrese de înființare a popririi asupra contului debitorului, însă, prin nealimentarea contului, este împiedicată realizarea în concret a creanței, cât timp poprirea confirmată este valabilă până la achitarea integrală a obligațiilor prevăzute în titlul executoriu și nu a fost desființată, cursul prescripției este întrerupt, în temeiul dispozițiilor art. 709 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă. Nu poate fi primită interpretarea că, în acest caz, dispozițiile art. 709 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă se referă doar la actul prin care se execută efectiv debitorul prin valorificarea bunurilor acestuia, întrucât prescripția dreptului de a obține executarea silită este reglementată pentru a sancționa pasivitatea creditorului, or, în acest caz, nu se poate reține o atare pasivitate, atâta vreme cât s-au făcut demersurile necesare pentru recuperarea creanței, executarea silită derulându-se sub forma popririi asupra contului. Nealimentarea contului debitorului, fapt ce a împiedicat realizarea, în concret, a creanței prin această formă de executare, nu este imputabilă creditorului și nu se poate reține că a intervenit prescripția executării silite.

În susținerea interpretării redată în cele de mai sus a fost invocată și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii nr. 11/2018, paragrafele 67, 81 și 88.

Prin urmare, atât timp cât poprirea înființată de executorul judecătoresc este în ființă, aceasta întrerupe termenul de prescripție zi cu zi prin efectul indisponibilizării soldului creditor și al încasărilor viitoare, neputând fi reținută pasivitatea creditorului de vreme ce poprirea înființată asupra conturilor debitorului este o măsură continuă ce se execută zi cu zi până la închiderea contului bancar al acestuia, realizarea creanței sau alte cauze ce atrag încetarea popririi.

Pe de altă parte, în acest caz, nu poate fi reținută prescripția, având în vedere că executorul judecătoresc a încercat să recupereze creanța de la debitor prin înființarea unor popri, fără a se reuși recuperarea unor sume, astfel că în cauză va opera suspendarea cursului prescripției, potrivit art. 708 alin. (1) pct. 3 din Codul de procedură civilă cât timp debitorul nu a avut bunuri urmăribile sau care nu au putut fi valorificate ori debitorul și-a sustras veniturile și bunurile de la urmărire.

28. Intimatul-debitor nu a formulat un punct de vedere cu privire la chestiunile de drept supuse dezlegării.

Dosarul nr. 6.607/315/2024 (Sesizarea nr. 1.238/1/2025)

29. În cadrul Dosarului nr. 6.607/315/2024, în care se regăsesc aceleași părți ca în Dosarul nr. 6.608/315/2024, punctele de vedere ale acestora din urmă sunt identice cu cele redată la paragrafele 27 și 28.

VI. Punctele de vedere ale completurilor care au formulat sesizările cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept

Dosarul nr. 6.608/315/2024 (Sesizarea nr. 1.237/1/2025)

30. Potrivit punctului de vedere exprimat de instanța de trimitere:

— *În ceea ce privește prima chestiune de drept*, prescripția poate fi invocată doar în cadrul contestației la executarea silită însăși în condițiile art. 715 alin. (1) pct. 3 din Codul de procedură civilă, dat fiind faptul că prescripția stinge însuși dreptul de a obține executarea silită, și nu continuarea executării silite. Sub aspect terminologic, actuala reglementare vizează dreptul de a obține executarea silită spre deosebire de vechea reglementare care viza dreptul creditorului de a cere executarea silită. În lumina acestor considerații trebuie avute în vedere prevederile art. 626 din Codul de procedură civilă ce reglementează obligația statului de a asigura, prin agenții săi, executarea în mod prompt și efectiv a titlurilor executorii. Sunt invocate și prevederile art. 626 și art. 707 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

Tribunalul apreciază că natura juridică a prescripției dreptului de a obține executarea silită trebuie decelată în acord cu efectul pe care îl produce această sancțiune. Prin prescripție este sancționată pasivitatea creditorului în efectuarea demersurilor necesare obținerii executării silite a titlului pe care îl deține, în timp ce lipsa de stăruință a creditorului în activitatea de executare silită este sancționată de legiuitor cu perimarea executării silite, conform art. 697 din Codul de procedură civilă, în privința căreia legiuitorul a înțeles să stabilească reguli exprese, sancționând pasivitatea creditorului aflat în culpă atunci când nu îndeplinește un act sau un demers solicitat în scris de către executorul judecătoresc. În acest context legislativ în care legiuitorul a înțeles să definească pasivitatea creditorului în cadrul activității de executare silită și să o sancționeze cu desființarea actelor de executare silită, ca urmare a intervenirii perimării de drept, incidența unei prescripții a dreptului de a continua executarea silită pe motivul pasivității creditorului, care nu a mai efectuat acte, nu este în acord cu dispozițiile legale ce guvernează această sancțiune.

Legiuitorul a prevăzut în mod expres instituția reluării executării silite, conform art. 705 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instituind un moment cert de la care curge noul termen de prescripție a dreptului de a obține executarea silită. În sensul intervenirii unei prescripții a dreptului de a continua executarea silită, incidentele care pot apărea în cursul prescripției, reglementate de prevederile art. 708 și 709 din Codul de procedură civilă, respectiv suspendarea și întreruperea, generează accepțiunea unei prescripții a dreptului de a continua executarea silită, care poate fi invocată în raport cu fiecare act de procedură efectuat de executor, astfel încât aceste incidente să își găsească eficiența;

— *În ceea ce privește cea de-a doua chestiune de drept*, accepțiunea termenului „act de executare” la care face referire art. 709 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă trebuie să aibă în vedere scopul și efectul produs de fiecare caz legal de întrerupere în concordanță cu scopul și efectul pe care îl produce prescripția dreptului de a obține executarea silită. Textul legal instituie întreruperea cursului prescripției în cazul actelor începătoare de executare, precum cererea de executare, cererea de intervenție și cererea de reluare, respectiv în cazul unui act voluntar de executare sau al recunoașterii, care reprezintă acte de executare propriu-zisă. Din economia textului legal privit în ansamblul său rezultă că actul de executare prevăzut de norma supusă lămuririi privește un act de executare propriu-zisă și efectivă a debitorului. O interpretare în sensul că orice act de procedură întocmit de executorul judecătoresc pe parcursul executării silite, denumit act de executare conform activității de executare în cadrul căreia este realizat, produce o întrerupere a cursului prescripției nu este în acord cu scopul și efectul produs de prescripția dreptului de a obține executarea silită. Se are în vedere în acest sens și faptul că suspendarea și întreruperea cursului prescripției sunt remedii create de legiuitor pentru a înlătura efectul extinctiv al prescripției atunci când intervin cauze obiective care împiedică titularul dreptului de a-și exercita dreptul (în cazul suspendării) ori când titularul a făcut anumite acte pentru realizarea dreptului său, dar nu a ajuns la o realizare deplină (în cazul întreruperii).

Dosarul nr. 6.607/315/2024 (Sesizarea nr. 1.238/1/2025)

31. În cadrul Dosarului nr. 6.607/315/2024, instanța de trimitere a formulat un punct de vedere identic cu cel redat la paragraful 30.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

Prima chestiune de drept ce formează obiectul sesizării

32. Din răspunsurile transmise de către instanțele consultate au rezultat două opinii asupra chestiunii de drept.

33. Într-o primă orientare jurisprudențială s-a reținut că, în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 711 din Codul de procedură civilă raportate la cele ale art. 2.513 din Codul civil, prescripția dreptului de a cere executarea silită poate fi invocată doar pe calea contestației la executare silită formulate în condițiile art. 715 alin. (1) pct. 3 din Codul de procedură civilă.

34. În sensul acestei opinii au fost identificate 63 de hotărâri judecătorești definitive și patru încheieri civile definitive pronunțate de instanțele naționale.

35. În susținerea acestei orientări jurisprudențiale s-a argumentat că prescripția reglementată de dispozițiile art. 706 și următoarele din Codul de procedură civilă stinge însuși dreptul creditorului de a obține executarea silită, ceea ce nu ar fi posibil în cazul în care se contestă doar unul sau mai multe acte de executare silită sau poprirea înființată de executorul judecătoresc, însă nu și executarea silită în ansamblu.

36. A fost invocată, totodată, Minuta întâlnirii președinților secțiilor civile din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție și al curților de apel dedicate unificării practicii judiciare ce a avut loc la Craiova, în perioada 26-27 mai 2022.

37. Într-o *altă orientare jurisprudențială* s-a reținut că, în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 711 din Codul de procedură civilă raportate la cele ale art. 2.513 din Codul civil, prescripția dreptului de a cere executarea silită poate fi invocată atât pe calea contestației la executare silită formulate în condițiile art. 715 alin. (1) pct. 3 din Codul de procedură civilă, cât și pe calea celei formulate în temeiul art. 715 alin. (1) punctele 1 și 2 din același cod.

38. În acest sens au fost identificate 18 hotărâri judecătorești definitive și două încheieri civile definitive pronunțate de instanțele naționale,

39. În susținerea acestei orientări jurisprudențiale s-a arătat că prin invocarea prescripției dreptului de a obține executarea silită se poate urmări atât desființarea întregii executări silite, caz în care prescripția dreptului de a obține executarea silită reprezintă un motiv de contestație împotriva executării silite înseși, ce poate fi invocat numai în termenul reglementat de art. 715 alin. (1) pct. 3 din Codul de procedură civilă, cât și invalidarea unui act individual de executare, caz în care prescripția poate fi invocată în termenele reglementate de art. 715 alin. (1) pct. 1 și 2 din Codul de procedură civilă.

40. În Codul de procedură civilă nu sunt prevăzute reguli cu privire la modul de invocare a prescripției dreptului de a obține executarea silită, astfel că vor deveni incidente prevederile art. 2.513 din Codul civil, dar cu observarea în concret a efectelor pe care le generează sancțiunea prescripției extinctive în planul executării silite. Este de observat că, deși legiuitorul vorbește despre dreptul de a obține executarea silită, sancțiunea prescripției poate fi invocată atât cu privire la executarea silită însăși [în condițiile prevăzute de art. 715 alin. (1) pct. 3 din Codul de procedură civilă], cât și cu privire la acte de executare efectuate în cadrul procedurii execuționale, adică în interiorul executării silite, de la un act de executare la altul [în condițiile prevăzute de art. 715 alin. (1) pct. 1 și 2 din Codul de procedură civilă].

41. De asemenea, s-a precizat că numai în condițiile în care, în funcție de modalitatea concretă de realizare a executării silite și de aducere la cunoștința debitorului a declanșării acesteia, i se oferă contestatorului dreptul de a invoca prescripția dreptului de a obține executarea silită prin toate modalitățile alternative prevăzute de art. 715 alin. (1) pct. 1-3 din Codul de procedură civilă, se respectă dreptul contestatorului de acces efectiv la instanță, ca o componentă esențială a dreptului la un proces echitabil, statuat de art. 6 din Convenție.

42. Potrivit unui punct de vedere teoretic nuanțat, prescripția dreptului de a obține executarea silită poate fi invocată doar pe calea contestației la executare în condițiile art. 715 alin. (1) punctele 1 și 2 din Codul de procedură civilă.

43. A fost identificată și o orientare jurisprudențială limitată în sensul că prescripția dreptului de a cere executarea silită poate fi invocată pe calea contestației la executare prevăzute de art. 715 alin. (1) pct. 1 din Codul de procedură civilă.

Cea de-a doua chestiune de drept ce formează obiectul sesizării

44. Din răspunsurile transmise de către instanțele consultate au rezultat opiniile redată în continuare.

45. Într-o *orientare jurisprudențială* s-a reținut că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 709 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, doar actele de executare îndeplinite de executorul judecătoresc care au aptitudinea de a duce la îndeplinirea efectivă, prin executare silită, a obligației debitorului prevăzute în titlul executoriu sunt apte să întrerupă executarea silită.

46. În sensul acestei opinii au fost identificate 33 de hotărâri judecătorești definitive și trei încheieri civile definitive pronunțate de instanțele naționale.

47. În susținerea acestei orientări jurisprudențiale au fost formulate argumentele expuse în cele ce urmează.

48. Pentru ca un act efectuat de executorul judecătoresc să poată fi calificat drept un veritabil „act de executare” în sensul art. 709 din Codul de procedură civilă, cu efect întreruptiv cert al prescripției dreptului de executare silită, acesta trebuie să îndeplinească cumulativ trei criterii esențiale: criteriul finalității (scopul urmărit), criteriul efectivității (impactul juridic și material) și criteriul progresului procedural.

49. Din interpretarea strictă și teleologică a art. 709 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă rezultă că sintagma „act de executare” desemnează exclusiv acele acte procedurale care, prin natura lor, avansează în mod concret și material procedura de executare silită, producând un efect juridic coercitiv, direct și imediat asupra patrimoniului urmărit al debitorului.

50. O interpretare extensivă, care ar acorda efect întreruptiv oricărui act din dosarul de executare silită, ar anihila practic instituția prescripției în cursul executării silite, prevăzută de art. 709 din Codul de procedură civilă. O astfel de interpretare ar crea un dezechilibru inacceptabil în favoarea creditorului pasiv și în detrimentul securității juridice.

51. Într-o *orientare jurisprudențială similară celei anterioare* s-a considerat că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 709 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, doar actele de executare îndeplinite de executorul judecătoresc prin care se execută efectiv debitorul prin valorificarea bunurilor acestuia sunt apte să întrerupă executarea silită.

52. În acest sens au fost identificate 22 de hotărâri judecătorești definitive pronunțate de instanțele naționale.

53. În susținerea acestei orientări jurisprudențiale au fost invocate argumentele redată în cele ce urmează.

54. Prescripția dreptului de a cere executarea silită reglementată de art. 705-709 din Codul de procedură civilă sancționează pasivitatea creditorului în valorificarea titlului executoriu. Dacă s-ar admite că orice act formal întocmit de executorul judecătoresc — somații succesive, adrese de înființare a popririi asupra unor conturi fără disponibil — întrerupe prescripția, atunci instituția prescripției și-ar pierde funcția de sancțiune a pasivității, putând fi prelungită la nesfârșit prin acte pur formale, lipsite de rezultat efectiv.

55. Legiuitorul a prevăzut expres instituția perimării pentru lipsa de diligență procedurală a creditorului. Dacă s-ar admite că orice act formal întrerupe prescripția, cele două instituții (prescripția și perimarea) ar deveni redundante. Or, scopul lor este diferit: prescripția stinge dreptul material la executare atunci când creditorul nu obține valorificarea titlului executoriu în termenul legal, iar perimarea desființează actele de executare silită deja efectuate, atunci când creditorul rămâne inactiv procedural. Menținerea acestei distincții reclamă o interpretare restrictivă a dispozițiilor art. 709 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

56. A fost invocată totodată Minuta întâlnirii președinților secțiilor civile ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel dedicate aspectelor de practică judiciară neunitară în materie civilă, București, 23-24 septembrie 2024.

57. Într-o *altă orientare jurisprudențială* s-a reținut că orice act întocmit de executorul judecătoresc, inclusiv încheierea de încetare a executării silite, are potențialitatea certă de a atrage întreruperea termenului de prescripție a executării silite, în condițiile art. 709 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

58. În sensul acestei opinii au fost identificate șase hotărâri judecătorești definitive și două încheieri civile definitive pronunțate de instanțele naționale.

59. În susținerea acestei orientări jurisprudențiale s-a invocat faptul că limitarea acestor cazuri de întrerupere a prescripției doar la ipoteza actului prin care se execută silit, în mod efectiv, debitorul prin urmărirea bunurilor sale reprezintă o limitare nejustificată a normei legale, care, nefăcând nicio circumstanțiere din acest punct de vedere, conduce la concluzia că legiuitorul a avut în vedere toate actele de natură să contribuie la realizarea executării silite, fie în mod direct, prin urmărirea bunurilor debitorului, fie mijlocit, prin facilitarea acelei proceduri de urmărire.

60. În cazul interpretării restrictive nu s-ar mai realiza nici finalitatea legală, pentru că ar avea loc sancționarea creditorului pentru o imposibilitate legală sau obiectivă de a se ajunge la urmărirea efectivă a debitorului [de exemplu, în cazurile statuate de art. 642 ori de art. 692 alin. (6) din Codul de procedură civilă], deși creditorului nu i se poate imputa în mod concret o pasivitate în urmărirea debitului.

61. *Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție* a comunicat faptul că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

62. Dispozițiile art. 2.513 din Codul civil au făcut obiectul controlului de constituționalitate, fiind pronunțate de către Curtea Constituțională *deciziile nr. 646 din 21 noiembrie 2024*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 592 din 25 iunie 2025, și *nr. 156 din 30 martie 2023*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 648 din 14 iulie 2023, prin care au fost respinse ca inadmisibilă și, respectiv, neîntemeiată excepțiile de neconstituționalitate ridicate și s-a constatat, printre altele, că prevederile art. 2.513 din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

63. Prevederile art. 715 și art. 715 alin. (1) punctele 1 și 3 din Codul de procedură civilă au făcut obiectul controlului de constituționalitate, fiind pronunțate de către Curtea Constituțională *deciziile: nr. 749 din 22 noiembrie 2018*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iunie 2019; *nr. 115 din 9 martie 2017*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 5 iulie 2017; *nr. 573 din 31 octombrie 2024*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 septembrie 2025; *nr. 313 din 11 mai 2021*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1056 din 4 noiembrie 2021; *nr. 421 din 17 iunie 2021*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 4 august 2021; *nr. 144 din 4 martie 2021*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 30 iunie 2021.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

64. În mecanismele de unificare a practicii judiciare de la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost identificată o decizie ce poate prezenta relevanță cu privire la problemele de drept ce formează obiectul prezentei sesizări, respectiv *Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii nr. 11 din 16 aprilie 2018*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 21 mai 2018, prin care a fost admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov și s-a stabilit că:

„În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 784 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură civilă, suspendarea

urmăririi silite prin poprire bancară înlătură obligația terțului poprit de a indisponibiliza și încasările, în contul debitorului poprit, ulterioare suspendării.”

X. Raportul asupra chestiunii de drept

65. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate ce rezultă din dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

Asupra admisibilității sesizării

66. Prealabil analizei în fond a problemelor de drept supuse dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție trebuie să verifice dacă, în raport cu întrebările formulate de titularul sesizării, sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile în conformitate cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

67. Potrivit acestora, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

68. Pentru declanșarea acestei proceduri, legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, a instituit condițiile de admisibilitate care trebuie îndeplinite cumulativ, respectiv:

— existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță;

— cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

— ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;

— chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să fie nouă;

— chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

69. Evaluând elementele sesizării, se constată că doar o parte dintre condițiile de admisibilitate sunt întrunite. Concret, sunt îndeplinite aspectele de admisibilitate legate de titularul sesizării, stadiul soluționării pricinii în care sesizarea a fost promovată, precum și cea referitoare la relația de dependență dintre chestiunea de drept ce se cere a fi lămurită și rezolvarea pe fond a litigiului, această ultimă condiție, doar în ceea ce privește prima întrebare.

70. Astfel, Tribunalul Dâmbovița este legal investit cu soluționarea apelurilor declarate împotriva unor sentințe pronunțate în cadrul contestațiilor la executare promovate de debitori atât împotriva executării silite înseși, cât și împotriva unor acte de executare individuale. Or, potrivit art. 718 alin. (1) din Codul de procedură civilă, hotărârea pronunțată cu privire la contestație poate fi atacată numai cu apel, cu excepția hotărârilor pronunțate în temeiul art. 712 alin. (4) și art. 715 alin. (4) din același cod. În consecință, este evident că titularul sesizării va pronunța hotărâri definitive, conform art. 634 alin. (1) pct. 4 teza întâi din Codul de procedură civilă.

71. Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat, în jurisprudența sa constantă, că admisibilitatea procedurii hotărârii prealabile este

condiționată de împrejurarea ca interpretarea pe care o va da instanța supremă să producă consecințe juridice de natură să determine soluționarea pe fond a cauzei, sub aspectul statuării în privința raportului juridic dedus judecății. Din această perspectivă se constată că prin apelurile formulate de creditori se contestă, între altele, posibilitatea invocării excepției prescripției dreptului de a obține executarea silită pe calea unei contestații la un act de executare subsecvent, iar nu exclusiv pe calea reglementată de art. 715 alin. (1) pct. 3 din Codul de procedură civilă. Prin urmare, este îndeplinită și condiția de admisibilitate conștând în relația de dependență între prima problemă de drept ce se cere a fi lămurită, astfel cum a fost identificată de instanța supremă, și dezlegarea pe fond a litigiului.

72. Cât privește aptitudinea celei de-a doua chestiuni de drept relative la criteriile pe care trebuie să le îndeplinească un act al executorului judecătoresc pentru a fi calificat drept act de executare, cu efect întreruptiv de prescripție, de a determina soluționarea fondului cauzei, se impune a se face mai multe precizări. În primul rând, prin apelurile cu care este investită instanța de trimitere, creditorii nu invocă incidența vreunui act de executare, greșit calificat de către judecătorul fondului, ci o cauză de suspendare a cursului prescripției dreptului de a obține executarea silită, anume cea prevăzută de art. 708 alin. (1) pct. 3 din Codul de procedură civilă, respectiv o cauză de întrerupere [art. 709 alin. (1) pct. 2 din Codul de procedură civilă, în legătură cu cea de-a doua sesizare]. În al doilea rând, în măsura în care ar fi identificat un act al executorului judecătoresc în dosarele de executare, dificil de încadrat în categoria actelor de executare propriu-zise, cu caracter întreruptiv cert al cursului prescripției sau în categoria actelor administrative, preparatorii sau ineficiente, autorul sesizării era obligat să îl individualizeze în întrebarea formulată.

73. În acest sens, întrebarea formulată în cadrul procedurii prealabile trebuie să vizeze o chestiune de drept punctuală, astfel încât soluția dată în această procedură să aibă în vedere numai chestiunea respectivă, iar nu întreaga problemă a unui text de lege.

74. Astfel, există o deosebire esențială între procedura hotărârii prealabile și recursul în interesul legii: în primul caz se rezolvă o chestiune de drept punctuală, de care depinde soluționarea pe fond a cauzei, în al doilea caz se rezolvă, de regulă, o problemă de drept generică, de principiu.

75. Referitor la acest aspect, în doctrină¹ s-a arătat că, în înțelesul legii, chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită trebuie să fie specifică, urmărind interpretarea punctuală a unui text legal, fără a-i epuiza înțelesurile sau aplicațiile; întrebarea instanței trebuie să fie una calificată, iar nu generică și pur ipotetică.

76. Prin urmare, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că nu este îndeplinită condiția de admisibilitate privind caracterul esențial al celei de-a doua probleme de drept cu care a fost investită instanța supremă, prin nedovedirea aptitudinii acesteia de a conduce la dezlegarea fondului cauzei.

77. În privința condiției referitoare la existența unei probleme de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, se constată că art. 519 din Codul de procedură civilă nu definește noțiunea de „chestiune de drept”. În doctrină² s-a arătat însă că, pentru a fi vorba de o problemă de drept reală, trebuie ca norma de drept disputată să fie îndoielnică, imperfectă, lacunară sau neclară. Chestiunea de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de

a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare.

78. În același timp, problema de drept trebuie să fie reală, iar nu aparentă, să privească interpretarea diferită sau contradictorie a unui text de lege, a unei reguli cutumiare neclare, incomplete sau, după caz, incerte ori incidența unor principii generale ale dreptului, al căror conținut sau a căror sferă de acțiune este discutabilă).

79. Pe de altă parte, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat, în mod constant, în jurisprudența dezvoltată că, în declanșarea procedurii pronunțării unei hotărâri prealabile, trebuie să fie identificată o problemă de drept importantă, care să necesite cu pregnanță a fi lămurită și care să prezinte o dificultate de interpretare suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme, în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății (a se vedea *Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; *Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; *Decizia nr. 62 din 18 septembrie 2017*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 9 octombrie 2017; *Decizia nr. 90 din 4 decembrie 2017*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 1 martie 2018; *Decizia nr. 20 din 20 mai 2019*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 6 august 2019).

80. Pentru a evalua condiția dificultății primei probleme de drept ce face obiectul sesizării urmează a prezenta contextul legislativ și factual ce a generat-o. Astfel, în dreptul nostru, prescripția dreptului de a cere executarea silită a fost pentru prima dată reglementată împreună cu prescripția dreptului material la acțiune în Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă („Decretul nr. 167/1958”). Cauzele de întrerupere a prescripției erau cele reglementate de art. 16 din actul normativ sus-arătat, iar efectul întreruperii prescripției rezulta din conținutul art. 17, în sensul ștergerii prescripției începute înainte de apariția împrejurării care a întrerupt-o și curgerea unui nou termen de prescripție (alineatele 1 și 2). Conform alineatului (3) al aceluiași text normativ, în cazul în care prescripția a fost întreruptă printr-o cerere de chemare în judecată ori de arbitraj sau printr-un act începător de executare, noua prescripție nu începe să curgă cât timp hotărârea de admitere a cererii nu a rămas definitivă sau, în cazul executării, până la îndeplinirea ultimului act de executare.

81. Ulterior, prescripția dreptului de a cere executarea silită a fost introdusă în vechiul Cod de procedură civilă (art. 405-405³) prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 219/2005 („Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000”), noile prevederi completându-se cu dispozițiile Decretului nr. 167/1958, care reprezenta dreptul comun în materie. Cauzele de întrerupere a prescripției au fost cele reglementate de noile dispoziții ale art. 405² din Codul de procedură civilă, care au pus capăt disputei anterioare relative la problema calificării cererii de executare silită ca act începător de executare. Ea a fost tranșată în mod direct de legiuitor prin includerea acestei cereri printre cauzele de întrerupere a

¹ G. Boroș, M. Stancu — *Drept procesual civil*, ediția a 5-a, revizuită și adăugită, Editura Hamangiu, București 2020, p. 914.

² A se vedea G. Boroș, M. Stancu, *op. cit.*, p. 914.

cursului prescripției, deoarece reprezenta manifestarea de voință a titularului dreptului de a-și vedea realizat dreptul ce i-a fost recunoscut sau atribuit prin titlul executoriu.

82. În sfârșit, în noul Cod de procedură civilă, prescripția dreptului de a obține executarea silită este reglementată de art. 706-711. Aceste prevederi se completează cu cele ale Codului civil privitoare la prescripția extinctivă, care constituie dreptul comun în materie. Trebuie subliniat că, în reglementarea actuală, nici prescripția extinctivă de drept material, nici cea de drept procesual nu mai sunt instituții de ordine publică, noile coduri, civil și de procedură civilă, conferindu-le un caracter de ordine privată. Prin urmare, invocarea beneficiului prescripției dreptului de a obține executarea silită poate fi făcută numai de persoana interesată, conform art. 707 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cursul executării silite, inclusiv pe calea contestației la executare. În noua reglementare, cauzele de întrerupere a prescripției sunt cele reglementate de art. 709 alin. (1) din Codul de procedură civilă, iar cele de suspendare sunt prevăzute la art. 708 din Codul de procedură civilă.

83. Din perspectiva succesiunii istorice a reglementărilor, respectiv din introducerea cazului de întrerupere a cursului prescripției dreptului de a obține executarea silită prin formularea cererii de executare silită, ulterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000, s-a pus problema de a se stabili utilitatea cazului de întrerupere a prescripției prin îndeplinirea, în cursul executării, a unui act de executare, în condițiile în care efectul întreruptiv produs prin cererea de executare silită s-ar întinde pe toată durata executării silite, până la încetarea sa.

84. În acest context, unele instanțe au statuat că efectul întreruptiv de prescripție al cererii de executare silită și al fiecărui act de executare silită subsecvent se consumă instantaneu, astfel că după momentul îndeplinirii în cursul executării silite a unui act de executare începe să curgă un nou termen de prescripție. Pe cale de consecință, termenul de prescripție se poate împlini și în cursul executării silite, iar debitorul poate invoca acest impediment la executare pe calea contestației împotriva actului de executare subsecvent, îndeplinit după trecerea unui termen mai mare de trei ani de la data efectuării ultimului act de executare silită anterior. Practica judiciară a reținut, în justificarea acestor soluții, că depunerea de către creditor a cererii de executare silită nu este aptă să întrerupă prescripția *sine die* până la finalizarea executării, întrucât după întreruperea prescripției începe să curgă un nou termen, care, pentru a nu se împlini, trebuie să fie întrerupt prin noi acte de executare. Astfel, prescripția dreptului de a obține executarea silită are drept scop sancționarea creditorului nediligent, care prin inactivitatea sa se desistează de executarea demarată.

85. Cu privire la aceeași chestiune de drept, alte instanțe au reținut că efectul întreruptiv de prescripție a dreptului de a obține executarea silită produs prin cererea de executare silită nu își consumă efectul în mod instantaneu. Efectul întreruptiv și condiționat al cererii de executare silită dăinuie până la data încetării executării silite, dată la care fie se șterge retroactiv, fie se definitivează și începe să curgă un nou termen, în condițiile art. 703 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

86. Acesta a fost și sensul modificării vechiului Cod de procedură civilă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000, de a apropia regimul juridic al întreruperii prescripției extinctive a dreptului material la acțiune de regimul juridic al întreruperii prescripției dreptului de a cere executarea silită.

87. Dacă nu s-ar accepta teza caracterului continuu al efectului întreruptiv de prescripție al cererii de executare silită ar putea să apară situații inechitabile, pe care legiuitorul nu le-a urmărit. Logica legiuitorului a avut în vedere tocmai

comportamentul similar procedurii judiciare, în condițiile în care cererea de chemare în judecată este o manifestare a acțiunii condamnatorii, iar cererea de executare este o manifestare a acțiunii executorii. Potrivit acestei opinii jurisprudențiale, odată începută executarea silită, nu mai este o problemă de prescripție, pentru lipsa de stăruință în interiorul procedurii execuționale, funcția sancționatorie fiind preluată de instituția perimării.

88. Față de caracterul neunitar al jurisprudenței dezvoltate cu privire la prima chestiune de drept, decurgând din succesiunea modificărilor legislative intervenite și din modalitatea de transpunere în reglementarea executării silite a unor reguli existente în dreptul comun al prescripției, în mod categoric este îndeplinită condiția dificultății.

89. În mod asemănător, trecând peste neîndeplinirea condiției caracterului esențial pentru dezlegarea fondului cauzelor al celei de-a doua probleme de drept, și această chestiune de drept poate fi considerată dificilă, dar nu îndeplinește nici cerința noutății pentru declanșarea mecanismului hotărârii prealabile. Astfel, în jurisprudența dezvoltată de-a lungul timpului, inclusiv sub imperiul vechiului Cod de procedură civilă, noțiunea de act de executare, apt să întrerupă prescripția dreptului de a obține executarea silită, a primit fie un sens restrictiv, fie unul extensiv.

90. În acest sens, într-o opinie s-a apreciat că actul de executare trebuie să îndeplinească unele criterii esențiale, printre care criteriul finalității, în sensul de a fi îndreptat în mod direct spre realizarea creanței, nu doar spre administrarea sau menținerea dosarului execuțional. De asemenea, trebuie verificat și criteriul efectivității, potrivit căruia actul produce efecte juridice concrete asupra patrimoniului debitorului sau asupra drepturilor terților în legătură cu acest patrimoniu. Totodată, actul trebuie să marcheze o înaintare în procedura execuțională, să nu fie lipsit de orice finalitate practică, aspecte subsumate criteriului progresului procedural.

91. În cea de-a doua opinie, noțiunea de act de executare are o accepțiune mai largă, respectiv aceea de activitate în legătură cu executarea, aptă să producă *per se* efecte juridice asupra procedurii execuționale, cum ar fi începerea, stingerea, restrângerea, extinderea sau efectuarea propriu-zisă a executării.

92. În consecință, deși se reține că este îndeplinită condiția dificultății chestiunilor de drept ce formează obiectul sesizării, se constată însă că nu se verifică și condiția noutății acestora.

93. Analiza conținutului art. 519 din Codul de procedură civilă relevă că noutatea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării reprezintă o condiție distinctă de aceea a nepronunțării anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra respectivei probleme de drept ori de cea a inexistenței unui recurs în interesul legii aflat în curs de soluționare. Așa cum instanța supremă a decis în jurisprudența sa, în lipsa unei definiții a noutății chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acestora în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, rămâne atributul Înaltei Curți de Casație și Justiție să hotărască dacă problema de drept a cărei dezlegare se solicită este nouă (a se vedea în acest sens *Decizia nr. 1 din 17 februarie 2014*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 9 aprilie 2014; *Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; *Decizia nr. 6 din 23 iunie 2014*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014; *Decizia nr. 13 din 8 iunie 2015*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 13 iulie 2015; *Decizia nr. 14 din 8 iunie 2015*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 1 octombrie 2015).

94. În acest sens s-a statuat că cerința noutății este îndeplinită atunci când problema de drept își are izvorul în reglementări recent intrate în vigoare, iar instanțele nu i-au dat încă o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial.

95. Totodată, s-ar putea impune anumite clarificări, într-un context legislativ nou, ale unei norme mai vechi (o așa-zisă reevaluare a interpretării normei).

96. În egală măsură, noutatea se poate raporta și la o normă mai veche, dar a cărei aplicare frecventă a devenit actuală mult ulterior intrării ei în vigoare.

97. Ceea ce este însă important de reținut este faptul că sesizarea instanței supreme ar fi justificată sub aspectul îndeplinirii elementului de noutate atunci când problema de drept nu a mai fost anterior dedusă judecării.

98. Conform unei jurisprudențe constante a Înaltei Curți de Casație și Justiție, caracterul de noutate se pierde pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor, în urma unei interpretări adecvate, în timp ce opiniile jurisprudențiale izolate sau cele pur subiective nu pot constitui temei declanșator al mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile.

99. În cauza de față, din consultarea practicii judiciare transmise de curțile de apel rezultă că instanțele au pronunțat numeroase hotărâri cu privire la problemele de drept supuse analizei. Chiar dacă s-a conturat o practică judiciară neunitară, nu trebuie ignorat scopul legiferării acestei instituții procesuale a hotărârii prealabile ca mecanism de unificare a practicii, anume acela de a preîntâmpina apariția unei practici neunitare (control *a priori*), spre deosebire de mecanismul recursului în interesul legii, care are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită (control *a posteriori*).

100. Față de examenul jurisprudenței realizat anterior se constată că problemele de drept în discuție au fost deja deduse

judecării instanțelor și au primit o dezlegare din partea acestora. În contextul unei practici substanțiale dezvoltate, condiția noutății chestiunii de drept nu mai este îndeplinită.

101. În aceste condiții, în stabilirea elementului de noutate a chestiunilor de drept a căror interpretare se solicită trebuie plecat de la următoarele premise:

— asigurarea funcției mecanismului hotărârii prealabile de prevenire a practicii judiciare neunitare;

— evitarea paralelismului și suprapunerii cu mecanismul recursului în interesul legii.

102. Potrivit jurisprudenței Înaltei Curți de Casație și Justiție, în situația în care există un număr semnificativ de hotărâri judecătorești care să fi soluționat diferit, în mod constant, o problemă de drept, într-o anumită perioadă de timp, mecanismul legal de unificare a practicii judiciare este cel cu funcție de reglare — recursul în interesul legii, iar nu hotărârea prealabilă.

103. A aprecia altfel înseamnă a permite ca, în cadrul procedurii de unificare a jurisprudenței prin pronunțarea unei hotărâri prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție să nu se afle în situația de a se pronunța asupra unei chestiuni de drept în legătură cu care practica judiciară este inexistentă sau doar incipientă, deci asupra unei probleme de drept realmente noi, ci de a confirma sau, după caz, a infirma anumite interpretări jurisprudențiale deja existente, dintre care unele în mod vădit consolidate prin pronunțarea unui număr important de hotărâri judecătorești.

104. În consecință, verificând premisele sesizării, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că nu sunt îndeplinite toate condițiile restrictive și cumulative de admisibilitate prevăzute de lege pentru declanșarea acestui mecanism de unificare a practicii judiciare și dispune respingerea acesteia, ca inadmisibilă.

105. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibile, sesizările conexe formulate de Tribunalul Dâmbovița — Secția I civilă în dosarele nr. 6.608/315/2024 și nr. 6.607/315/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

Dacă, în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 711 din Codul de procedură civilă raportate la prevederile art. 2.513 din Codul civil, prescripția dreptului de a obține executarea silită poate fi invocată atât pe calea contestației la executare în condițiile art. 715 alin. (1) pct. 3 din Codul de procedură civilă, cât și pe calea contestației la executare în condițiile prevederilor art. 715 alin. (1) pct. 1 și 2 din Codul de procedură civilă.

Dacă, în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 709 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, actul de executare îndeplinit de executor privește orice act de executare silită efectuat de executor sau doar actul prin care se execută efectiv debitorul prin valorificarea bunurilor acestuia.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 24 noiembrie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Elena-Mădălina Ivănescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

